

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος " 4,50 Ἐξάμηνος " 5,50
Τρίμηνος " 2,50 Τρίμηνος " 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1911

Ἔτος 33^{ον}.—Ἀριθ. 29

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ ἰατρός Ἀβραὰμ Οὐζών ἦτο τυπικώτατος εἰς τὴν ζωὴν του καὶ μεθοδικώτατος· ὁ δὲ Ἕλλην ὑπηρετὴς του Νικόλαος Καρακάς προσεπλάθει νὰ συμμορφῶνται πιστῶς μετὰ ἀπαιτήσεις του. Ὁ συγγραφεὺς, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν εὐφυΐαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὑπηρετοῦσεν, ἀναφέρει ἐν παραδείγματι: Μίαν ἡμέραν, ὁ ἰατρός, ἀπεροσοφισμένος ἀπὸ τὴν μυσηριώδη του ἐργασίαν, ἐλησμόνησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν τραπεζαίαν διὰ τὸ γεῦμά του, μολοντοῦ εἶχε κινήσῃ ἡ τακτικὴ του ὥρα, ἡ ὁρδὴ. Ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν τὸν εἰδοποίησεν ἐκ δευτέρου. Ἀλλ' ἤρchiσε νὰ σεροβίρῃ ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ὁ κύριός του ἦτο παρών, μετὰ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν.

Παρέθετεν ἐμπρός του — δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν του — ἕνα-ἕνα τὰ πιάτα, καὶ κατόπιν τὰ ἐσέκλωνεν, ἀποῦ ἐπερνοῦσε τόση ὥρα, ὅση θὰ ἐχρειάζετο ὁ ἰατρός διὰ νὰ φάγῃ τὸ περιεχόμενον ἐκάστου.

Εἰς τὰς ὁκτώ καὶ μισὴ ἀκριβῶς, ἔκαμε μίαν μικρὰν παῦσιν δύο λεπτῶν, ὅσον θὰ ἐχρειάζετο εἰς τὸν κύριόν του διὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τραπεζαίαν, καὶ κατόπιν, μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε σοβαρότητα καὶ ἡρεμίαν, ἐσέκλωνε τὸ τραπέζι, ἐσκούπισε καὶ ἐπερίμενε.

Εἰς τὰς ἐννέα παρὰ εἴκοσιν, ὁ ἰατρός ἐνεφανίσθη.

Βλέπων τὴν τράπεζαν σηκωμένην, ἔκαμεν ἀδιόρατον κίνημα

ἐκπλήξεως καὶ τὸ βλέμμα του ἀμέσως ὑπῆγε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Συγχρόνως, ἀπὸ τὰ λεπτὰ του χεῖλη καὶ εἰς τόνον, ὁ ὁποῖος προεμήνυνε ἀσφαλῶς καταγιγῆς, ἐξέφυγεν ἡ ἐρώτησις :

— Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς, σὲ παρακαλῶ, τί συμβαίνει ;

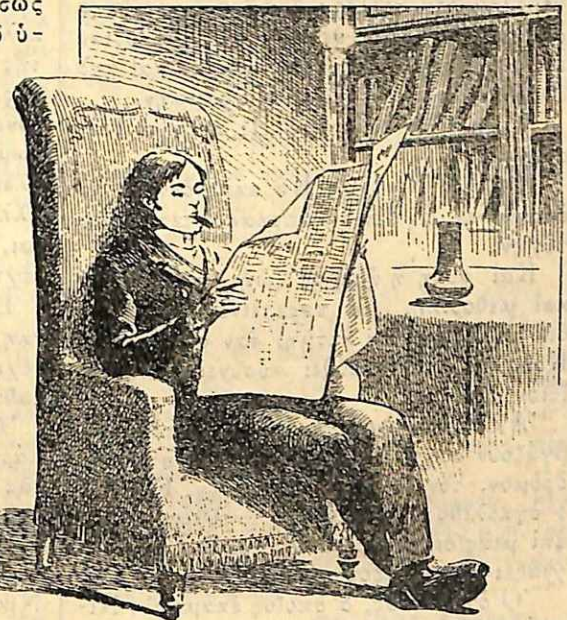
Ὁ Νικόλαος Καρακάς ἐπερίμενε βεβαίως αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, διότι δὲν ἐταράχθη διόλου. Ἀπλούστατα ἔτεινε τὸν δεικτὴν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐδείξε τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου καὶ εἶπε ψυχρῶς :

— Ὁ κύριός ἄς λάβῃ τὸν κόπον νὰ κυττάξῃ. Τὸ ρολόγι δεικνύει ἐννέα παρὰ δεκαοκτώ. Ἐπομένως, πρὸ ἐνδεκα λεπτῶν καὶ ὀλίγων δευτερολέπτων, ὁ κύριός ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του.

Μίαν στιγμὴν, μετὰ τὰς χεῖρας εἰς τὴν ῥάχιν, μετὰ τὰ φρύδια συνεσπασμένα, ὁ Ἀβραὰμ Οὐζών ἐκύτταξε τὸν ὑπηρετὴν του σιωπηλός. Ἐπειτα, μετὰ τὴν ἡσυχίαν τὸν ὕψος τοῦ κόσμου, ἐξήρῳβησε δύο-τρὶς φορές, ἔσπρεψε τὰ νῶτα καὶ, χωρὶς νὰ

προφέρῃ λέξιν, ἐξῆλθε τερετιζὼν τὸ «Χαῖρε, Κολομβία» τοῦ Ἰωσήφ Χόπκινσον. Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἰατρός ἐκοιμήθη νησιτικός. Ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡῤῥῆξε τὸν μισθὸν τοῦ πολυτίμου ὑπηρετοῦ

«Ἦρchiσε νὰ σεροβίρῃ ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ὁ κύριός του ἦτο παρών... (Σελ. 229, στ. α'.)

«Ἐβουλόχετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀμερικανικῶν ἑφημερίδων...» (Σελ. 230, στ. β'.)

του κατὰ δύο δολλάρια τὸν μῆνα.

Κατὰ τὸ μαστρογιάννη λοιπὸν καὶ τὸ κοπέλι του ! Τυπικὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν ἐννοιάζετο διόλου νὰ μάθῃ τί ἔκαμνε ὁ κύριός του. Καὶ ὅμως ἡ ἐργασία τοῦ Ἀβραὰμ Οὐζῶν ἦτο τόσον ἀλλόκοτη, ὅσον καὶ ἡ ἀπαιτήσις ποῦ εἶχε νὰ ὑπηρετῇται χρονομετρικῶς.

Τί ἔκαμνε τὰς ὥρας ποῦ δὲν ἐνάθητο εἰς τὴν τραπεζαίαν ; Πῶς ἐπερνοῦσε τὸν καιρὸν του ; Εἰς τί κατεγίνετο ;

Ἰδοὺ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Νικόλαος Καρακάς δὲν ἐφρόντισε ποτὲ νὰ λύσῃ. Ὁ ὑπηρετὴς αὐτός ἦτο φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ξεύρῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἦξευρεν ὅτι ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἤρchiεν εἰς τὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὰς ἐννέα τὸ βράδυ. Τοῦ ἐφθάνεν αὐτό.

Μερικὰ μέρη τῆς οἰκίας τῷ ἦσαν ἀπηγορευμένα, καὶ προσπάντων ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τὴν ἀριστεράν, ἢ ὅπως ἦτο ἐπίσης εὐρεῖα, σκιερά, δροσερά. Καὶ τοῦ ἐφθανε.

ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους, κύριος καὶ ὑπηρετὴς δὲν ἤμπορουσε παρὰ νὰ συνεχνοῦνται θαυμάσια.

Ἀλλ' ὅμως τε καὶ ὁ Νικόλας Καρακᾶς εἶχε τὰς μικρὰς τοῦ ἰδιαίτερας συνθησίας.

Ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν του, παραδείγματός χάριν, ἐβγαζε τὴν ποδιάν του καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, εἰσέρχεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου ἡσύχως καθήμενος, ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τεραστίων ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι περιέχουν, ὡς γνωστόν, δώδεκα τοῦλάχιστον σελίδας κειμένου, ἀπὸ ἐπτά στήλας εἰς κάθε σελίδα, ἀπὸ διακοσίας ἐκκοσι γραμμὰς εἰς κάθε στήλην καὶ ἀπὸ σαράντα στοιχεῖα εἰς κάθε γραμμὴν.

Τὶ ἔκαμνεν ὁ ἰατρὸς εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα;

Ποτὲ ὁ Νικόλας Καρακᾶς δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανεν, ἂν δὲν τῷ ἀπεκαλύπτετο κατὰ τύχην.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἡρεμὸς ζωὴ, ἡ κανονικὴ καὶ μεθοδική, θὰ παρετεινετο βεβαίως διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἂν ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἐξηκολούθει εὐσυνειδήτως τὸ ἴδιον σύστημα.

Ἀλλ' εἶνε γνωστόν, ὅτι αἱ περιστάσεις βγάδουν συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἀκολουθοῦν. Εἶνε ὡς ὁ ὀγκολιθὸς, ὁ ὁποῖος, τοποθετούμενος ἐπὶ μίᾳ σιδηροδρομικῇ γραμμῇ, ἐκτροχιάζει τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Ὁ ὀγκολιθὸς, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Νικόλαον Καρακᾶν νὰ ἐκτροχιασθῇ, ἐκτραχύλισεν ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς του τὴν περιφημὸν ἐκείνην νύκτα τῆς 14 Μαΐου 1903, ὑπὸ τὰς παραδόξους περιστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ μάθωμεν κατωτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΕΥΡΕΘΗ ΑΝΟΙΚΤΟΝ

Χωρὶς ἄλλην χρονοτριβὴν, ἃς ἔλθωμεν ἀμέσως εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν νύκτα.

Εἶνε ἡ ἐνάτη περίπου τῆς ἐσπέρας καὶ εἰς τὸ ἥσυχον ἐκεῖνο προάστειον Κήνβουδ βασιλεύει ἄκρα σιωπή.

Πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὁ ἰατρὸς Οὐίξων ἀφῆκε τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν μουσικὴν του ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ ὑπηρετὴς Νικόλαος Καρακᾶς, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐβυθίσθη εὐσυνειδήτως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κήρυκος.

Μολονότι ὁ Μάιος ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν του, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔκαμνεν ἀρκετὴν ζέστην, καὶ, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον

ἀέρα, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων ἔκρινε καλὸν ν' ἀνοίξῃ τὸ ὀπισθὲν τοῦ παραθύρου, τὸ ὅποιον ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον.

Προσέειπε εἰς τοῦτο· εἶπαμεν τὸ παράθυρον τοῦ κήπου, καὶ ἔχῃ τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου, τὸ ὅποιον εὐρέθη ἀνοικτὸν τὴν ἀκολουθοῦν πρωΐαν.

Ἡ λεπτομερεια αὐτὴ εἶνε τῶντι σπουδαιοτάτη.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἤνοιξε λοιπὸν τὸ παράθυρον τοῦ ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον, ἐνῶ τὸ ἄλλο τοῦ ἐβλεπεν εἰς τὸν δρόμον ἦτο κλεισμένον ἐρημητικῶς. Ἀλλ' ὅμως τε τὸ παράθυρον τοῦτο δὲν εὐρίσκετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἀλλὰ εἰς τὴν παρακείμενὴν αἰθουσαν.

Ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου ἐκάθητο ὁ Νικόλαος Καρακᾶς, διὰ τῆς ὀλανοίκτου οὐρας, διὰ τῆς ὁποίας συνεκινῶνται τὰ δύο δωμάτια, ἐβλεπε τὸ κλειστὸν παράθυρον, ἀλλὰ χωρὶς, ἐννοεῖται, καὶ νὰ τὸ προσέχῃ.

Εἶνε καμμία ἀνάγκη τῶντι, νὰ προσέχῃ κανεὶς ἐν παράθυρον;

Ἀλλοίμονον! Ὑπάρχουν περιστάσεις τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ προύδῃ!

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Νικόλαος Καρακᾶς ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ἐφημερίδα του, ἡσθάνθη μίαν νύσταν μίαν νάρκην, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ ἔκλειε τὰ μάτια.

Μηχανικῶς τότε ἔστρεψε τὸ κλειδὶ τῆς ἡλεκτρικῆς λάμπας καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ὕπνου του, ὕπνου δικαίου, διότι καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἀπετέλει μίαν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς του συνηθείας.

Κάθε βράδυ, τὴν ἴδιαν ὥραν καὶ εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν, ἀπεκοιμάτο τακτικά. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ γλυκὺς αὐτὸς ὕπνος διεκόπη γρηγορώτερα τοῦ σνηθούς.

Ἐνας ἥχος ξηρός, μεταλλικός, τὸν ἔκαμε νανοῖξῃ ἀποτόμως τὰ βλέφαρα.

Ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν θεάματα ἀπρόοπτα, ἐκπληκτικά, τρομακτικά.

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐπὶ τριάντα ὀλόκληρα δευτερόλεπτα, ὁ ὑπηρετὴς ἔμεινεν εἰς τὴν πολυθρόναν του,

ἀδυνατῶν, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκπληξιν, νὰ κάμῃ ἐν κίνημα, νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν.

Ἀπὸ τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἀνοικτὴν ἐμπρός του, εἶδε δύο ἀνθρώπους, αἱ ὁποῖοι, ἡσύχως, βραδέως, ἀθρόβως, ἐπηγαίνοντο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, κανεὶς δὲν ἦτο ὁ ἰατρός.

Ἦσαν ὕψηλοί καὶ οἱ δύο, ἰσχυροί, ἡράκλειοι τὸ σῶμα, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἦτο ἰσχνὸς καὶ λεπτός.

Μίαν στιγμὴν τοῦ διηυθύνθησαν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἐξ ὧς ὅπτι-

κῆς ἀκτῖνος τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, οὗτος παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀπέναντί του παράθυρον, — τὸ περιφημὸν παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὅποιον, κατὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς, εἶχε ὑραπευέσθῃ ὁ δολοφόνος, — ἦτο ὀλάνοικτον. Οἱ δύο ἄγνωστοι, — δὲν ἐχρεώζετο πολλὴ φιλοσοφία διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃ κανεὶς, — εἶχον εἰσελθῇ ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς διὰ νάρκαρ, ῥέσουν ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων τὴν ἀνεσιν νὰ σκεθῇ ἐπ' αὐτοῦ περισσότερον, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ βήματα των καὶ εὐρέθοντες εἰς τὸ πλαῖσιον τῆς θύρας, ἔρριψαν ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης περιεργὸν βλέμμα.

Οἱ λωποδύται.

Ἐὰν ὁ Νικόλαος Καρακᾶς ἦτο δειλὸς, ἡ συκίνησις, ἡ ὁποία τὸν κατέλαβε τότε, θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ διαπράξῃ κανὲν σφάλμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐπρόβλεπε τὴν παρουσίαν του.

Ἀλλ' ὁ Ἕλλην ἦτο γενναῖος, δὲν ἐκίνηθη διόλου.

Ὅπως δὲ ποτε, ὅταν οἱ μυστηριώδεις ἐπισκέπται ἔρριψαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκετο, τὴν ζωηρὰν ἀκτῖνα ἐνὸς κλεπτοφάνου, ἔκρινε καλὸν καὶ μὴ φανερωθῇ ἀκόμη, καὶ ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς, κατ' ἣν ὁ φωτεινὸς κύκλος ἐπλανάτο βραδέως ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, ἀριστερᾷ του, ἡγήρεθ' ἀθρόβως, πάντοτε προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς αἰθούσης, ἐστράφη ὀλίγον δε-

«Διασκελίζει τὸ παράθυρον, καθάλασκεύει τὸ στήριγμα...»

ξιᾷ, καὶ εὐρέθη ἔξασφα μαζευσμένος καὶ κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας, ὅπου ἐκάθητο πρὸ τριῶν μόλις λεπτῶν. Δὲν τὸν εἶδαν, ἀλλ' οὕτε καὶ τὸν ἤκουσαν, διότι τὰ ὀλίγα του βήματα κατεπνίγησαν ἐπὶ τοῦ μαλλίου τῶν ταπητῶν.

Ἦτο χαϊρός.

Ἐξασφα ἡ ἀκτῖς φθάνει εἰς ἐν ἐπιπλῶν, σταματᾷ ἐκεῖ μίαν στιγμὴν, ἀναβαίνει πρὸς τὴν ὀροφήν, ψάφουσα εἰκόνας καὶ βιβλία, καὶ ἐπειτα σβύνεται ἀποτόμως.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐπισκέπτονται καὶ πάλιν τὴν αἰθουσαν. Μ' ἐτοιμότητα ἀξίαν τῶν μεγάλων στρατηγῶν, ὁ Νικόλαος Καρακᾶς ἀρχίζει τότε νὰ σκέπτεται.

Τὶ πρέπει νὰ κάμῃ;

Οἱ δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὴν αἰθουσαν, δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τῷ δείξουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των, διὰ νὰ τὸν πληροφορήσων περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός των.

Κλέπται καὶ λωποδύται ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτὴν, ὁ νέος κόσμος δὲν ἔχει νὰ φοβῇ, εἰς τίποτε τὸν παλαιὸν ἀπειναντίας!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΙΟ ΦΩΤΗΣ ΚΑΙ ΦΩΚΙΩΝ

— Μὰ τί ἦταν αὐτὰ τὰ καμώματά σου σήμερα, παιδί μου; ἔλεγε χθὲς στὸ τραπέζι ὁ πατέρας μου στὸ μεγάλο μου ἀδελφῷ· ποῦ τὸ ἦρες αὐτὸ τὸ παιδί καὶ τὸ βάφτισες; ἀπάνω στὸ λόγγο ποῦ κυνηγοῦσες; καλὰ ποῦ δὲν ἔστειλες καὶ τὰ συχαίρια τῆς μάνας σου μὲ τοὺς λαγούς γιὰ τ' ὄνομα ποῦ τοῦ χάρισες! γιὰ

ξεδιάλεξε τώρα πῶς θὰ λέγεται ὁ βαπτιστικός σου; Φώτιος ἢ Φωκίων; — Τὶ νὰ σοῦ πῶ, πατέρα; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀδελφός μου, Εἴχαμε συμφωνήσει ἀποβραδὶς μὲ ἄλλα δύο παιδιά χθὲς, νὰ πᾶμε σήμερα στὸ κυνηγί ἀπάνω στὸ λειβάδι καὶ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἐκεῖ στὴν βρύση τῆς Ἐφρονάμας στὸ ρέμμα. Ἐνὰ ἀπὸ τὴ συντροφία πῆρε τὴ φροντίδα ἀπάνω του νὰ οἰκονομήσῃ ἓνα κοροῖτσι νὰ τὸ ψήσωμε ἐκεῖ στὴν τουφεκόβεργα.

— Καλὸ κυνηγί θὰ κάνετε, τοῦ λέγει ὁ πατέρας μας, ξαπλωταρὶ στὸν ἴσκιον νὰ ψηθῇ τὸ κοκορέτσι, ἔτσι καὶ ἔτσι ὅσο νὰ ψηθῇ τὸ κοκορέτσι, ἔτσι καὶ ἔτσι ὅσο δὲν ἦταν νὰ λείψῃ κανένας λαγὸς ἀπὸ τὸ μέτρο, θὰ οἰκονομούσατε καὶ τὴν ποδημὴ σας... γιὰ νὰ χαλάῃ καὶ αὐτὴ ἄδικα; λοιπὸν, ὕστερα;

— Σηκώθηκα τὴν αὐγὴ, πῆρα τὸ τουφέκι καὶ τὸ σκυλί μας καὶ τράβηξα γιὰ τὸ λειβάδι. Ἐκεῖ ποῦ πέρανα ἀπὸ τὸ μεσοχώρι, ξιπάστικα μὲ τὸ νὰ ἰδῶ μπροστά μου, ἀπάνω στὸ κατώφλι τῆς ξύθυ-

ρας τῆς Ἐκκλησίας, ἓνα δέμα σὰν προσκεφάλαιον, ὅταν ἀκούω μία γυναῖκα νὰ μὲ φωνάζῃ.

— «Στάσου, Κυρνονέ, γιὰ νὰ σταθοῦν στὴ ζωὴ καὶ τὰ παιδιά τῆς χαροκάμενης μάνας».

Ἐκεῖ τὰ ἔχασα καὶ δὲν ἤξευρα τί ἦθελε νὰ μὲ πῇ.

«Σταμάτα, παιδί μου, μὲ ξαναλέει, γιὰ νὰ σταματήσῃ καὶ ὁ χάρος ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς νοικοκυρᾶς», καὶ ἄρχισε νὰ μὲ βγάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπορία, λέγοντάς μου πῶς ἡ Κυραγιάννενα τοῦ Σιαράκα, σὰ δὲν τῆς ζοῦν τὰ παιδιά τῆς, τὸ ἔβαλε αὐτὴ τὴν φορὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ νουνὸ καὶ νὰ εἴξῃ, τὸ παγανιάρικο καὶ μοναχὸ παιδί τῆς στὸ δρόμο νὰ τὸ βαφτίσῃ ὅποιος τὸ πρωτοβρῇ, καὶ πῶς ἦταν τῆς τύχης μου νὰ γείνω ἐγὼ νουνὸς τοῦ παιδιοῦ τῆς, καὶ ὅτι θὰ τὸ χαρῇ καὶ καυμένη καὶ ὁ ἀντρας τῆς, ποῦ θὰ τὸ μάθῃ, στὴν ξενιτειά, πῶς τὸ μοναχοπαίδι τοῦς βαφτίστηκε ἀπὸ τὸ σῖτι μᾶς, ποῦ εἶνε τόσο καλοροῖζικο μὲ τὸ νὰ ζοῦν ὅλοι οἱ βαπτιστικοὶ τῆς μάνας μου.

— Μὰ πότε, Κυραθεία, τῆς λέγω, θὰ πάγω στὸ κυνηγί; μὲ καρτεροῦν οἱ συντρόφοί μου ἐκεῖ ἀπάνω.

— Δὲν τῆς εἶπες καὶ τὸ κοκορέτσι; λέγει γελῶντας ὁ πατέρας μας.

— Σάμα θὰ κάνῃς τὰ χρόνια; μὲ λέγει, ὅσο νὰ πῆς «κρομμυδι» τελειώνομε. Νὰ καὶ ὁ παππᾶς ποῦ ἔρχεται, φωνάζομε καὶ δυὸ τρία παιδιά, πάρε τώρα τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά σου καὶ σοῦ τὰ οἰκονομῶ ἐγὼ ὅλα τὰ χρειάζομενα.

Τὶ νὰ ἔκανα καὶ ἐγὼ; πῆρα τὸ παιδί ἀπὸ τὸ κατώφλι καὶ τραβοῦμε μὲ τὸν παππᾶ στὴν ἐκκλησίαν.

Ἦρθαν καὶ κάμποσα παιδιά γιὰ τὴν κερπάναν ποῦ ἦταν Κυριακή καὶ τὸ βάφτισα.

— Τὸ ὄνομα, Κυρνονέ; μὲ λέει ὁ παππᾶς.

— Φωκίων, τοῦ λέγω.

Εἶδα ποῦ πετάχτηκαν ἀμέσως τέσσερα πέντε παιδιά, τρέχοντας ποῖο νὰ προλάβῃ μπροστύτερα νὰ πῇ τ' ὄνομα στὴ μάνα του καὶ νὰ πάρῃ τὰ συχαίρια, ποῦ ἤξευρα ἐγὼ ποῦ ἀνάμεσα ἐς αὐτὰ τὰ παιδιά θὰ ἦταν καὶ ὁ ξωπαρμένος Κώστας τοῦ Γυφτοτάλη, καὶ θὰ πάγῃ πρῶτος πρῶτος νὰ τῆς πῇ πῶς τὸ εἶπα (Φώτη).

— Καὶ τὸ χάριξε ἡ Κυραγιάννενα, λέγει ὁ πατέρας μας, γιὰ νὰ καὶ τὸν πατέρα τῆς τὸν ἔλεγον Φώτη, καὶ σὲ πῆρε καὶ γιὰ γνωστὸ παιδί.

— Καλὰ, μὰ δὲν τῆς εἶπε ὕστερα τὴν ἀλήθεια ὁ παππᾶς, πατέρα; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀδελφός μου.

— Ἐμένα ῥωτᾷς; τοῦ λέγει. Ἐσὺ, βλέπεις, τὸ βάφτισες τὸ παιδί τῆς νοικοκυρᾶς ἐστὶ φεύγα καὶ σὰν νὰ σκόνταψες ἀπάνω του ἐκεῖ ποῦ εἶχες τὸν λαγὸν καταπόδι, καὶ πιστεύω, ὅταν σὲ θυμιάτιζε

ὁ παππᾶς, θὰ σοῦ φαινόταν πῶς μύριζες τὸν ἀχνὸ ἀπὸ τὸ κοκορέτσι. Ὁ παππᾶς μὲ ἀντάμωσε καὶ μὲ τὰ μολόγησε ὅλα, καὶ πῶς ἡ Κυραγιάννενα τοῦ εἶπε ὅτι κοντὰ στὸ παλατὸ γυφτοπούλου πῆγε καὶ ἓνα δεύτερο παιδί καὶ τῆς πέταξε ἓνα ἄλλο ὄνομα ἀλλοιώτικο, καὶ πῶς αὐτὸ χωρὶς ἄλλα θὰ παρᾶκουσε, καὶ σὰν τὴν εἶδε καὶ ὁ παππᾶς εὐχαριστημένη μὲ τὸ Χριστιανικὸ τὸ ὄνομα, δὲν ἀποφάσισε νὰ τῆς χαλάσῃ τὴν καρδιά καὶ νὰ τῆς πῇ τὸ δικό σου τὸ ὄνομα τὸ ἀγιόρταστο.

— Τόσο δὲν καταβαίνει, ἀδελφέ; τοῦ λέγει ὁ ἀδελφός μου, ὁ παππᾶς σῶπασε γιὰ νὰ ξέρει πῶς ἡ Κυραγιάννενα θὰ γιορτάξῃ κάθε χρόνον τὰ Φῶτα τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ τῆς, μὰ κανέναν ἄγιον Φωκίων δὲν ἀκούσα ποτὲ νὰ ὑπάρχῃ.

— Τώρα, ρωτᾷ ὁ ἀδελφός μου, τί νὰ τῆς πῶ αὐριο τῆς Κυραγιάννενας, ποῦ πρέπει νὰ πάγω γιὰ τὴς εὐχῆς;

— Καθὼς καταλαβαίνω, λέγει ὁ πατέρας μου, ὁ στρατηγὸς Φωκίων ἦταν γραφτὸ νὰ τὴν πάθῃ, ἀκόμα μιά φορὰ ἄδικα, καὶ τώρα ἀπὸ τὸν Πατριάρχη τὸ Φῶτιον.

— Καὶ τώρα, πετιέται καὶ λέγει ὁ ἀδελφός μου, ποῖος θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς νουνός, ἐσὺ ἢ ὁ Κώστας τοῦ Γυφτοτάλη;

— Ἐρεῖς τί λέω, Τάκη; τοῦ λέγει ὁ μικρὸς ἀδελφός μου, νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸ γυφτοπούλου νὰ πληρώσῃ αὐτὸ ὅσα ξώδεφες στὸ βάφτισμα!

— Ἀφῆσέ με, καυμένε Κώστα, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, φωνάζει ὁ ἀδελφός μου, τὸ βάλατε νὰ μὲ παλαβώσετε καὶ ἐμένα ἐσεῖς οἱ Κωστήδες!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΪΡΙ

Πέρασε καὶ ἡ ἄνοιξις· νὰ τὸ καλοκαίρι — πόσο τ' ἀγαπῶ! — ἦρθε νὰ μᾶς φέρῃ κάθε του καρπὸ.

Νὰ! τὸ καλοκαίρι στὸ βουνὸ ψηλὰ μυρουδιὰς γεμάτο στέκεται, γελᾷ, καίγεται ἀπ' τὸν ἥλιο· νάτο, νάτο, νάτο!

Καλοκαίρι, ποῦφθασες μὲ τὰ τόσα δῶρα, ζέστη ποῦ σκορπᾷ! καὶ ἂν μᾶς ἦρθες τώρα στὸ καλὸ θὰ πᾶς.

Τὰ γλυκὰ σταφύλια σου πρώιμα ζητῶ καὶ καρποὺς γυρεῶν ὅπου σταματῶ, βλέπω τί μᾶς ἐφερὲς καὶ ὅλα τὰ ζηλεύω.

Κι' ἂν μᾶς καίῃ ἡ λαύρα σου, καλοκαίρι, [τόσο,

τί μπορῶ νὰ πῶ; πρὶν στὸ φανερώσω ἔρεῖς! Σ' ἀγαπῶ!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΠΗΛ

Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, νεαροὶ μὲν ἀναγνώσται, θὰ γνωρίζετε βέβαια μόνον τὸ πρῶτον, τὸ ὄνομα τοῦ Λόρδου Βύρωνος, τοῦ ὑπερμάχου τῶν Ἑλλήνων, τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ!

Ποιητὴς καὶ πολέμιστος συγχρόνως, ἐκάλεσε τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ ἐλθοῦν πρὸς βοήθειαν τῶν θετῶν ἀδελφῶν του, τῶν τυραννουμένων Ἑλλήνων, τῶν ἀπογόνων τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἐπαμεινώνδα.

Ὁ Βύρων προσέφερε τὴν βοήθειαν τοῦ βραχίονός του, ἡ ὁποία ἦτο μικρά· ἀλλὰ καὶ τὴν αἴγλην τοῦ ὀνόματός του, ἡ ὁποία ἦτο μεγάλη. Ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἐδαπάνησεν ὁλόκληρον περιουσίαν καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἄλλος μὲς ἦρως, ὁ Ροβέρτος Πήλ, ἦτο ἐπίσης Ἀγγλος καὶ ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους πολιτικούς, ὑπουργοὺς καὶ ῥήτορας τῆς πατρίδος του.

Ὁ Γεώργιος Βύρων καὶ ὁ Ροβέρτος Πήλ ἦσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, εἰς τὴν Λύκειον τοῦ Harrow εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ ἠγαπῶντο ὅπως πρέπει νὰ εἴναι ἀγαπημένοι οἱ καλοὶ συμμαθηταί, διαφιλονεύοντες τὰ πρωτεύοντα, ἀλλὰ πάντοτε ἡνωμένοι· εὐγενὲς ἄμιλλα μεταξὺ των, πάντοτε· ἀλλὰ τὸ ταπεινὸν καὶ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο αἰσθημα ποὺ λέγεται σθῆνος, ποτέ.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἀναντιρρήτως ὁ δυνατώτερος εἰς τὴν θεματογραφίαν καὶ τὴν ἐκθεσὶν ἰδεῶν καὶ ὁ Ροβέρτος κατώρθων ἀκόπε νὰ τὸν περνῇ, τὸ ὅφειλε μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ραθυμίαν καὶ ὀνηρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Γεώργιος δὲν ἠγωνίζετο καὶ πολὺ νὰ ὑπερνικήσῃ. Ἀλλὰ κάθε τόσο ἡ ἀποτυχία τὸν ἀφύπνιζε καὶ γρήγορα ἀνέκτα τὸ ἀπολεσθῆν, διότι τῷ ἔσθαι ἀπλῶς νὰ θέλῃ διὰ νὰ εἴναι ἀνώτερος ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν Ροβέρτον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητάς.

Τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐπλησίαζε καὶ οἱ μαθηταὶ ἔπρεπε νὰ γράψουν τὰς ἐκθέσεις των διὰ τὰ βραβεῖα.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν μία παράδοξος μελαγχολία εἶχε κυριεύσῃ τὸν Ροβέρτον. Δὲν ἐλάμβανε πλέον μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῶν συντόφων του, ἀλλὰ σκεπτικὸς καὶ λυπημένος ἐκάθητο εἰς ὅλα τὰ διαλείμματα παρήμερα· ἐκτός τούτου, — πρᾶγμα ἀκόμη παραδοξότερον, — αὐτὸς ὁ τόσο ἐπιμελής καὶ φιλόπονος, αὐτὸς

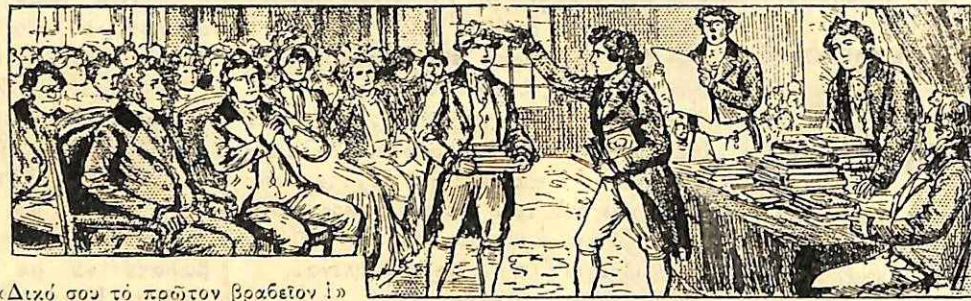
ποῦ δὲν ἔχανε πρὶν οὔτε στιγμὴν ἐκ τοῦ χρόνου τῆς μελέτης, τώρα ἐκάθητο ὁλοκλήρως ὥρας μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδιάβαζε. Δὲν ἔκαμνε πλέον τὰ χρέη του παρὰ βιαστικά, τὴν τελευταίαν ὥραν, ὅπως οἱ ἀμελεῖς.

Οἱ διδάσκαλοι ἀπορούσαν δι' αὐτὴν τὴν μεταβολήν, τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐνόει τὴν αἰτίαν· οἱ μαθηταὶ τὴν ἐπεριγελοῦσαν.

— ὦ, ἔλεγαν μεταξὺ των· δὲν ἔλειπε παρ' αὐτὸ διὰ νὰ κάμῃ ὁ Γεώργιος γενικὴν λεηλασίαν τῶν βραβείων καὶ τῶν στεφάνων!

Ὁ Ροβέρτος ἤκουεν αὐτὰ τὰ πειράγματα, ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο οὔτε φαιδρότερος οὔτε ἐπιμελέστερος.

Τί εἶχε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς αὐτός; Καὶ ὁ Γεώργιος ὁ ἴδιος τὸ ἀγνοοῦσε. Τρεῖς-τέσσαρες φορὰς ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ τὸν Ροβέρτον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέφευγε τὰς ἐρωτήσεις του καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔχασε πλέον τὴν πρὸς τὸν καλλιτέρον φίλον του ἐμπιστοσύνην. Καὶ ὅχι μόνον τὰς ἐρωτήσεις του ἀπέφευγεν,

«Δικό σου τὸ πρῶτον βραβεῖον!»

ἀλλὰ καὶ τὰ βλέμματά του, καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ εὐρεθῇ μόνος μαζὶ του.

Προσβληθεὶς ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν αὐτὴν, ὁ Γεώργιος τοῦ ἔκαμνε ὀλίγον καιρὸν τὸν θυμωμένον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ροβέρτον καὶ ἤθελεν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἀνακτήσῃ τὴν φιλιάν του, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ἀπολεσθεῖσαν, ἀπεφάσισε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας κακίωματός, νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ εἰς συμφιλίωσιν, κάμων αὐτὸς τὸ πρῶτον βῆμα.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη γρήγορα.

— Γιατί εἶσαι θυμωμένος; τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν, τὴν παραμονὴν τῶν ἐξετάσεων, ποῦ εἶχαν μείνῃ κατὰ τύχην μόνον εἰς τὸ σπουδαστήριον διὰ νὰ προετοιμασῶν τὰ γραπτὰ των· τί ἔχεις μαζί μου, Ροβέρτε;

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἀντίκρυ του καὶ τὸν ἐκύτταζε κατὰματα.

Δὲν εἶμαι θυμωμένος, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, ἀποστρέφων τὰ μάτια.

— Τότε λοιπὸν τί σημαίνει αὐτὴ ἡ μεταβολή; Μήπως σοῦ ἔκαμα κανένα κακὸ χωρὶς νὰ τὸ ξέρω; Τί ἔχεις; πές μου!

Δὲν ἔχω τίποτε, ἐτραύλισεν ὁ Ρο-

βέρτος καὶ ἐκίνησε διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν· ἀλλ' ὁ φίλος του τὴν προέλαβε καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσταμάτησεν.

— Ἄ, ὅχι, ἀνέκροξε, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς!.. Πές μου λοιπὸν, Ροβέρτε, δὲν εἶμαι πιά φίλος σου ὅπως ἄλλοτε; καὶ ἂν δὲν εἶμαι, πές μου γιὰ ποῖο λόγο;... Ἐξομολογήσου μοι τὴ θλίψιν σου, γιατί ἔχεις... δὲν μπορεῖς νὰ πῇς τὸ ἐναντίον.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθησεν, αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ θυμὸν:

— Εἶσαι καλὸς καὶ ἀγάρσιμος! Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ ἔκαμνα ἔτσι... Ἐγὼ θὰ σοῦ ἔλεγα τὴ θλίψιν μου, ἐὰν εἶχα, καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τίποτε, διὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Θέλεις νὰ τὰ κρατῇς ὅλα γιὰ τὴν ἐαυτοῦ σου, ἐγωιστά; Καλὰ, ὅπως ἀγαπᾷς! Ἐπιτέλους ἐμένα τί μὲ μέλει; Δὲν δίνω πεντάρα! Λυποῦ μόνος σου, ἀφοῦ ἔτσι σοῦ ἀρέσει. Δὲν σοῦ ζητῶ πλέον τίποτε... Ἀλλὰ ἐννοία σου! σὲ βεβαίω ὅτι, ἂν μοῦ συμβῇ τίποτε δυσάρεστο, ἂν μὲ ἰδῇς ποτὲ λυπημένο καὶ μ' ἐρωτήσεις τὴν οἰτία, δὲν θὰ σοῦ πῶ καὶ ἐγὼ λέξι, θὰ εἶμαι καλὸς σὰν καὶ σὲ καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς, ὅπως ὑποφέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Ἄσε καὶ θὰ ἰδῇς!

Ἐπειτα, ἀλλάζων ἔξαφνα ὄψος:

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν πιά φίλος σου; ἐπανέλαβε μὲ τρυφερὸν παράπονον, ἀφίνων τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου.

Ἐως ἐδῶ, ὁ Ροβέρτος κατέβαλλεν ὀλὴν τὴν τὴν δύναμιν διὰ νὰ ἀντιστέκεται εἰς τὰς παρορμήσεις τοῦ φίλου του· ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὴν συγκεκινημένην του φωνήν, ἡ συγκίνησις κατέλαβε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὥσπως τὴν κεφαλὴν, ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὸν εἶδεν ὡχρόν, δακρυσμένον...

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ νύξῃ περισσότερον· ἡ λύπη καὶ ἡ μετάνοια τὸν ἐπνίξαν· ἐρίθη τότε εἰς τὸν καιμὸν τοῦ Γεωργίου καὶ τὸν ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως φωνάζων:

— Συγχώρεσέ με! συγχώρεσέ με!

Ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελε καὶ ὁ Γεώργιος! Ὁ Ροβέρτος ὁμῶς ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐξηγηθῇ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ θάρρος. Καὶ πραγματικῶς, ἐφοβεῖτο· ἀλλ' ὁ φίλος του τὸν παρεκάλεσε τόσο, ὥστε ἐπιτέλους τὸν ἔκαμε νὰ προσφέρῃ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Μὰ ξεύρεις... αὔριο ἔχομε ἐξετάσεις... καὶ... σὺ θὰ ἐπιτύχῃς... ἐνῷ ἐγὼ... ὁ πατέρας μου...

Ἐδῶ ὁ Ροβέρτος διεκόπη διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του.

— Νὰ συλλογιζώμαι, ὅτι δὲν θὰ μπόρῃς νὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησιν ποῦ περιμένει ὁ καίμενος ἀπὸ ἐμὲ μὲ τόση ἐπιθυμία!

— Μπᾶ! εἶνε λοιπὸν τόσο ἀπαιτητικὸς ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ μὴν εἴναι εὐχαριστήμενος ἀπὸ σὲ μὲ τὴν τόσῃ σου ἐπιμέλειαν καὶ τὴ φρονιμάδα; Τί ἱκανοποίησι ἐννοεῖς;

— Ἄκουσε. Πέρου, καθὼς ξέρεις, ἐσὺ ἐπῆρες ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ δὲν ἄρισες γιὰ μένα παρὰ τοὺς ἐπαίνους. Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀπονομήν καὶ τοῦ παρουσίασα τὸν κατάλογον τῶν βραβευμένων μαθητῶν, τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἔξαφνα ἀπὸ ἐλπίδα καὶ χαρὰν. Ἐπειτα, ἅμα τὸν ἐδιάβασε, τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε σκυθρωπόν. «Οὔτε ἕνα βραβεῖο γιὰ τὸ παιδί μου!» εἶπε τότε. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς, Γεώργιε, τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔκαμαν αὐ-

τὰ τὰ λόγια καὶ προσάντων τὸ λυπημένον ὄψος τοῦ πατέρα μου... Ἐτρεμα, ἡ καρδιά μου... λές καὶ κάποιος μοῦ τὴν ἐσφίγγε δυνατὰ, ἐπνοῦσα... «Ἄν τουλάχιστον ἔπρεπε ἕνα, ἐξηκολούθησεν ὁ πατέρας μου σὲ λίγο, ἕνα μόνον... αὐτό!...» Καὶ τὸ δάκτυλό του ἔδειχνε τὸ ὡραῖο-τερον ἀπ' ὅλα τὰ βραβεῖα, ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὅλων τῶν τάξεων οἱ μαθηταὶ διόδουν τὴ μεγαλύτερη σημασία... «Ἀλλὰ ποῦ! δὲν ὑπάρχει πιά ἐλπίς, ἐξηκολούθησε ἀκόμη, ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ τὸ πάρῃ ποτέ!...» Τὴ στιγμὴν ἐκίνησε ἐτόλμησε νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ τὸν κρυφοκυντάξω... «ὦ, Γεώργιε!.. ἔκλαιγε!.. δύο χοντρά δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ μάγουλά του... δὲν ἐβάσταξα πλέον, ἔπεσα εἰς τὴν ἀγκαλιά του μὲ λυγμούς καὶ τοῦ ὑπεσχέθην ὅτι αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ ἐδιπλασίαζα τὰς προσπάθειάς μου καὶ θὰ ἐπαίρνα αὐτὸ τὸ βραβεῖον, ποῦ ἐπεθύμησε τόσο γιὰ μένα... Καὶ τώρα, φίλε μου, αὐτὸ τὸ βραβεῖο θὰ τὸ πάρῃς ἐσὺ!.. Κλαίω ἀκόμη, βλέπεις, ἀλλὰ μὴ νομίσῃς πῶς εἶνε ἀπὸ

ζήλεια... Ἄν θὰ ἤθελα νὰ λάβω αὐτὴ τὴν ἀμοιβὴν ποῦ δὲν μοῦ ἀξίζει, εἶνε μόνον γιὰ τὸν πατέρα μου, ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε τόση χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Καὶ ὅσο πλησιάζει ἡ στιγμὴ, τόσο περισσότερο θυμωμαι ὅτι ὁ πατέρας μου ἔκλαψε, ἕνας ἄνθρωπος τόσο σοβαρὸς, τόσο γενναῖος... καὶ τόσο περισσότερο συλλογιζώμαι τὴν ὑπόσχεσί μου, ποῦ δὲν θὰ μπόρῃς νὰ τὴν κρατήσω, γιατί σὺ εἶσαι δυνατότερος ἀπὸ ἐμὲ... Γιατί νὰ τὴν κάμω;... ὦ, θὰ ὑποσθῶναι καὶ περισσότερα, ὅταν εἶδα τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ πατέρα μου!.. Θέ μου! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι! Νά, Γεώργιε, τί μὲ κάνει δύστροπος καὶ κακὸ μαζί σου, νὰ τί δὲν ἐτόλμυσα νὰ σοῦ πῶ.

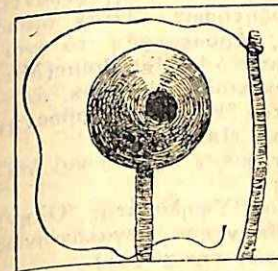
— Καὶ εἶνε μόνον αὐτό; ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Βύρων. Λοιπὸν ἄκουσε τώρα καὶ σὺ. Βρῆκα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα μὴ χαρὰ.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος ἐκπληκτος καὶ μόλις ἀναπνέων.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

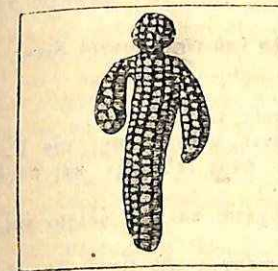
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀφρικανικὴ σβούρα

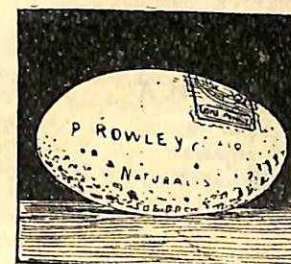
Ἡ σβούρα αὐτὴ, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ μαῦροι τῆς ἀφρικανικῆς Λιμπερίας, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ξηρὸν πορτοκάλι, σκληρὸν καὶ ἄδειον. Οἱ παῖδες τὸ σπινδοῦν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ κάμνουν νὰ γυρίξῃ δι' ἐνὸς μαστιγίου. Μερικοί, πολὺ ἐπιτήδεις, κατορθώνουν νὰ τὸ περιστρέψουν εἰς τὸν ἀέρα μισὴν ὥραν, χωρὶς νὰ πίπτῃ εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἰδιοτροπίαι τῆς φύσεως

Κάποτε ἐδημοσίευσαν μεν στᾶχν ἀραβοσίτου, ἐχόντα σχῆμα ἀνθρωπίνης χειρὸς. Ἰδοὺ σήμερον ἕνας ἄλλος ὁμοιάζων μὲ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου διακρίνονται καθάρως τὰ κεφάλαια καὶ τὰ χεῖρα. Ὁ παράδοξος αὐτὸς στᾶχνος, εἰκονιζόμενος ἐκ φωτογραφίας, προσέρχεται ὁπὸ τὴν Βανταγκόραν τῆς νοτίου Νέας Οὐαλλίας.

Αὐγὸν διὰ τοῦ ταχυδρομείου

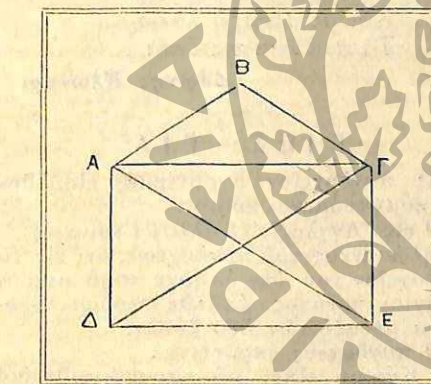

Αὐτὸ ἔγεινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐνας ὀρνιθοτρόφος ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ ἐστειλεν εἰς ἕνα φίλον του, φυσιοδίφην εἰς τὸ Λαϊτσεστερ, ἕν αὐγὸν διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Καὶ—ἀπίστευτον πρᾶγμα!— τὸ αὐγὸν αὐτὸ ἐφθασεν εἰς τὸν πρὸς ἐν ἔσθαι σῶν καὶ ἀβλαβές!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Μονοκονδυλία

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείας τῆς Κύπρου

Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ γράψωμεν αὐτὸ τὸ σχῆμα μὲ μονοκονδυλίαν, χωρὶς δη-

λαδὴ νὰ περάσῃ ἡ πέννα μας δύο φορὰς ἀπὸ τὴν ἰδίαν γραμμὴν;

Β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

ΕΟΣ	ΤΗ	ΝΑ	ΝΟΣ
ΔΗ	ΣΥ	ΣΚΥ	ΜΗ
ΛΟΣ	ΡΟΣ	ΛΟΣ	ΡΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν ἑξ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπείδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ **μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ **κλήρου** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 26ου φ.

Λήμνος, Ἰμβρος, Σαμοθράκη, Λέσρος, Θάσος.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσῃν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυμέμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλου.

